

The book cover features a central illustration of two women in a romantic embrace, kissing. They are rendered in a vibrant, monochromatic pink and purple color palette. The woman on the left has long, wavy hair, while the woman on the right has her hair pulled back. They are surrounded by a dense field of roses and several butterflies, all in the same color scheme. The background is a dark, textured blue. The title is written in a large, white, cursive font at the top, and the author's name is in a bold, white, sans-serif font in the middle. The translator's name is in a smaller, white, sans-serif font at the bottom, and the publisher's logo is at the very bottom.

Posmrtná láaska

TANYA BYRNE

Přeložila
Ann Phuong Doová

**COO
BOO**

Posmrtná láska

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Tanya Byrne

Posmrtná láska – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Posmrtná láaska

TANYA BYRNE

**COO
BOO**

Přeložila Anh Phuong Doová

Text copyright © Tanya Byrne, 2021
Translation © Anh Phuong Doová, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-7661-815-2
ISBN e-knihy 978-80-7661-902-9 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7661-903-6 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7661-901-2 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

*Za hranicemi všech pochyb
a špatných činů se nachází pole.
Tam se setkáme.*

– Rumi

Pro mámu a všem ostatním, kdo na tu loďku nastoupili.
Doufám, že jste dorazili tam, kam jste si přáli.

Láska

Alice Andersonová stojí přesně tam, kde mi Deborah řekla, že stát bude: na útesu u města Saltdean, s pohledem upřeným na moře. Ne že bych ji v tom zářivě růžovém kožichu, co na sobě má, dokázala přehlédnout. Je to takový ten kus oblečení, po kterém bych v obchodě hned skočila, ale nikdy bych nenašla dost odvahy, abych si ho sama koupila. Vyzkoušela bych si ho, vyfotila se v něm, ale pak bych ho jen pověsila zpátky na věšák a šla se podívat po něčem rozumnějším. Po něčem tmavším, co bych si mohla vzít do školy a za co bych nevyfasovala poznámku.

To je na tom jedna z těch nejtěžších věcí, jak zoufale normální každý z nich je. Alice by mohla chodit do stejného ročníku jako já, mohla by být holkou, co za mnou postává ve frontě na kabinku v Primarku. Někdo, koho bych minula jen tak na ulici a koho bych si ani nevšimla – až doteď.

Ve tmě se to dá těžko poznat, ale řekla bych, že je v mém věku – šestnáct, možná sedmnáct –, vítr jí odfukuje obláčky světlých kudrn z obličeje, takže mám dobrý výhled na její profil. Nejsem si jistá, jakou barvu očí má, ale dokážu rozeznat obrys brady a knoflíkovitý nos, stejně tak i rtěnku, která září stejným odstínem jako její kožich.

Hádám, že si musela večer někam vyrazit, protože tady stojí v podpatcích a v šatech ke kolenům. Na takový ohoz je moc zima, ale

možná si řekla, že to bude v pohodě, že stejně nazpátek pojede taxíkem, ale pak ztratila kabelku a musela jít pěšky. Nebo se pohádala se svým klukem a poručila mu, ať jí tady zastaví, že se domů dostane sama.

Netuším, proč to dělám, proč jim vymýšlím příběhy. To asi časem přejde. Možná za pár měsíců, až si tím projdu tolikrát, že už si nezvládnou zapamatovat jejich jména.

Do té doby si ale pořád nemůžu pomoci a sama sebe se ptám, proč tam jsou.

Proč zrovna oni?

Moře je dnes večer hodně rozbouřené, vlny šplouchají tak mocně, že by vám ve vteřině dokázaly podrazit nohy a stáhnout vás pod hladinu, kdybyste se odvážili příliš blízko. Ne že by mi to hrozilo. Odjakživa jsem se otevřeného moře bála a takové noci, jako je právě tahle, mi jen připomínají proč. Hučení vln je tak ohlušující, že si mě Alice ještě nestačila všimnout, ale já si přesto stále držím odstup, jelikož vídím, že se třese.

Něco na tom okamžiku je, když uvíznete v onom omračujícím časoprostoru mezi tím a oním, kdy vnímáte všechno najednou – strach, radost, naději. Ty pocity vás navíc jen tak nezalijí, naopak, celé vás zaplaví, a je to, jako byste se topili, jako by vám někdo držel hlavu pod vodou, a pokud se vám podaří dostat zpátky nad hladinu, bude zase všechno v pořádku.

Přesně tenhle moment je tak krutý. Jelikož jste na jednu celou vteřinu přesvědčení, že jste se z toho dostali, a síla té naprosté úlevy vám úplně zamotá hlavu. Je to skoro jako ten okamžik, když někoho poprvé políbíte a zhoupne se s vámi celý svět, jako byste dokázali vzlétnout a dotknout se nebe. Já jsem tu pak od toho, abych se postarala, že se to nestane.

Nechávám Alici pár minut, aby se dala dohromady, dívám se, jak zavírá oči a nadechuje se. Celé její tělo se chvěje a já přemítám nad tím, jestli jí zrovna teď došlo, že tam nic není.

Alice se konečně otočí, až jí světlé kudrny poskočí ve větru, a když si mě všimne, ustoupí o krok dozadu.

Čekám jednu vteřinu a pak další.

„Alice Andersonová?“

Mezi světlým obočím se jí prohloubí vráska. „Jak víš, jak se jmenuju?“

„Já jsem Ash.“

Zírá na mě, tak na ni kývnu. Po chvilce si uvědomí, že ji vybízím, aby se podívala přes okraj útesu, takže se vykloní a hned nato se jí z hrdla vydere takové zakvílení, že se rackové kolem nás rozletí do všech stran. Zavravorá o pár kroků zpět a dlaněmi si zakryje pusou. Zprudka se ke mně obrátí a já musím potlačit nutkání vzít okamžitě nohy na ramena, protože co když chce, abych něco řekla?

Co chce, abych jí řekla: všechno bude v pohodě.

Co jí říct nemůžu: všechno bude v pohodě.

Alice ale mlčí a já cítím úlevu, že se mě neptá na jak nebo proč nebo na všechny ty naprosto nepředstavitelné věci, na které jí nejsem schopná dát odpověď. Možná ji bude zajímat kdy. To jí prozradit můžu. Takhle práce mě naučila alespoň jedno, a to, že v onom okamžiku, kdy se všechny ty roky, se kterými jste počítali, smrsknou do pár vteřin, na *proč* už nezáleží. Záleží jen na tom, koho opouštíte, a věřte mi, tomu rozumím víc než kdokoli jiný.

Jak už jsem říkala, na tom okamžiku opravdu něco je. Všechno – všechny ty věci, které jste udělali a neudělali, které jste řekli a neřekli – vše odpadá a vy v tu ránu prozříte. Lidi tráví celé své životy jen čekáním právě na tento okamžik. Lezou po horách a plavou v mořích a čtou knihy a doufají, že ho najdou. Některým šťastlivcům se to podaří, ale většina z nás – lidí jako já a Alice Andersonová a všichni ostatní, co tady byli před námi a co teprve přijdou – nic nenajde, dokud už není pozdě, a bože, to je taková krutost, nemyslíte? Že teprve tehdy, když vám čas vyprší, víte najednou naprosto přesně, co jste s ním měli vlastně dělat.

Když Alice zvedne bradu a poprvé od chvíle, co si mě všimla, se mi podívá zpříma do očí, čekám a přemýšlím, jestli to je ono. Už to ví a s tou myšlenkou se protrhne přehrada. Všechny ty věci, co měla udělat. Lži, které napovídala, tajemství, která udržela. Nic si s sebou vzít nemůže, takže to všechno nechá u mě. Každé narozeninové přání, na které myslela, když sfoukla svíčky. Jsem tady a tohle je ono, její poslední šance na to říct *Je mi to líto* nebo *Mám tě ráda* nebo *Odpusť mi to*.

Každá příležitost, kdy měla skočit, a neskočila. Každý člověk, kterého měla políbit, a nepolíbila. Každá chvíle, kterou promarnila, protože byla až moc opatrná, nebo moc slušná, nebo moc vyděšená, a přitom nic nakonec není tak děsivé jako sledovat, jak se vám celý život zúží do jediného okamžiku, který ve vteřině skončí, ať už jste připravení, nebo ne.

Možná to uvidím právě teď – tu lítost, ten oheň, jak si propaluje cestu přímo skrz její oblečení – a Alice bude vypadat tak naživu jako už nikdy víc. Bude křičet a smát se a brečet a vydá ze sebe všechno, až do poslední kapky, dokud nic nezbude a bude to jako sledovat žárovku, která se vám naposledy zprudka rozzáří a pak zhasne docela.

Alice ale nehne ani brvou. Nesvěřuje mi žádná tajemství, ani mi nevypráví o svém psu Chesterovi, který v noci vždycky spí v nohách její postele. Nezmíní se ani o té rtěnce, kterou minulý rok ukradla z drogerie, o té červené, která se tak špatně smývala, i když si drhla pusu takovou silou, že ji ještě celou věčnost potom bolely rty.

Měla bych jí za to vlastně poděkovat, protože nemusím nic vysvětlovat, protože můžeme prostě vyrazit. Ale stejně si to přeju. Přeju si, aby se mě Alice zeptala, kdo jsem já. Protože kdyby se zeptala, řekla bych jí, že se jmenuju Ashana Persaudová a že je mi šestnáct. Řekla bych jí, že moje nejoblíbenější písnička je *Rock Steady*, protože když ji hrají na svatbách, moji rodiče se zvedají ze židle a jdou tancovat, a že moje filmová srdcovka je *Dilwale Dulhania Le Jayenge*, ačkoli všem

ostatním tvrdím, že je to *Osvícení*, protože je to snazší. Ukázala bych jí jizvu, kterou mám od šesti, protože jsem se tehdy vysekala na klouzačce, a rozpovídala bych se o tetování, co jsem si plánovala nechat udělat ke svým osmnáctinám. Svěřila bych se jí, že se děsím otevřeného moře a klaunů a toho, že mě někdo pozvrací, a že tady odtud uvidí místo, kde jsem prožila svůj poslední polibek, před pár týdny, přímo tam dole na pláži. A ze všeho nejdřív bych jí řekla, že to není fér.

Není to fér, že ona může jít dál, zatímco já musím zůstat tady a dělat tohle.

Ona se mě ale nezeptá na nic, takže tam jen stojíme, na kraji útesu, pod bedlivým okem měsíce a před otevřenou náručí moře, dokud Alice konečně neprolomí ticho. „Ten měsíc vypadal tak hezky. Chtěla jsem si ho jen vyfotit. Ani jsem si nevšimla, že jsem tak blízko, až se mi najednou...“ odmlčí se a vzhledne k měsíci, „... ztratil z očí.“

Když vidím její rozmazanou tužku a slzu, která jí klouže po tváři a která se zdá téměř černá od její řasenky, uvědomím si, že její oči jsou hnědé jako moje, ale světlo v nich už pohaslo, a já přemýšlím, jak asi vypadaly předtím. Předtím, než jsem dorazila. A přemýšlím, kdo na ni čeká doma. Jestli jsou její rodiče ještě vzhůru a jestli předstírají, že jsou zcela ponořeni do nočních televizních zpráv, aby to nevypadalo, že snad ponocují kvůli ní. Jestli je její máma zabalená v huňatém županu s mobilem v ruce, zatímco její táta dává pozor, aby mu neuniklo protivné zavržení branky a zvuk Aliciných opatrných kroků, až se bude na podpatcích plížit po šterkové cestě dovnitř.

Jenže ona domů nepůjde, že? Z té myšlenky se mi chce utéct a skočit do moře, aby mě spláchlo, odneslo někam, kamkoli, kde bych teď snad měla být. Ale nemůžu. Nemůžu ji tady nechat. Takže dojdu až na místo, kde stojí, a nakouknu přes okraj útesu. Je tma, ale dokážu ji rozeznat – Alici Andersonovou – dole na stezce, na betonu, končetiny v nepřírozených a zvláštních úhlech, svatozář čerstvé krve kolem hlavy.

Dál tam stojíme, obě s rukama v kapsách, já schovanýma v bundě, Alice zas v kapsách svého zářivě růžového kožichu. Nakonec ke mně natočí hlavu a zeptá se: „Ty jsi anděl?“ Musím se přemáhat, abych se nezasmála. „Jestli nejsi anděl, tak co teda?“ Prohlédne si mě od hlavy k patě a já ji nechávám. Nechávám ji, aby se na mě pořádně podívala, na to, jak jsem celá v černém, od martensek, džínů, mikiny až po koženou bundu. Pak přimhouří oči, když si všimne mého stříbrného řetízku s přívěskem kosy.

S tím posledním pohledem Alicina světlá kůže proti temné obloze téměř zprůhlední a kontury jejího těla se rozmažou, jako by se už už chystala vytratit. Přiletí hejno můr a zlehka se usadí v jejich kudrnách, zatímco se Alice dívá, jak znovu nahlížím přes okraj. Po chvíli následuje mého příkladu. Když očima zavadí o Charónův ostrý stín dole na pláži a jeho měsícem ozářenou loďku, jak se zlehka pohupuje na náhle nehybném moři, svraští čelo.

„Je tady kvůli mně?“

Kývnu.

„Kam půjdu?“

Natáhnu k ní ruku. „Uvidíš.“

Předtím

1

Školní exkurze jsou vždycky opruz a výlet do větrných elektráren, abychom se dozvěděli něco o významu obnovitelných zdrojů energie, rozhodně není žádnou výjimkou. Škola nám ani nezařídila autobus – do přístavu je to prý jen kousek a podle pana Morena nám trocha pohybu neuškodí, takže jdeme hezky po svých.

Samozřejmě vypukne naprostý bláznec, když se všichni vyvalíme ze školních vrat, kecáme jeden přes druhého a smějeme se tak nahlas, že nás musí být slyšet až na opačném konci ulice. My děcka ze střední školy Whitehawk už máme samy o sobě dost špatnou pověst, ale jakmile se začneme takhle shlukovat, lidi kroutí hlavou a mlaskají rty a pak přechází na druhý chodník, jen aby se nám vyhnuli.

Když se konečně dostaneme do ulice Manor Hill, pan Moreno už očividně lituje svého rozhodnutí jít s námi pěšky. Pobíhá sem a tam a zběsile počítá, jestli jsme všichni, zatímco náš další doprovod pobízí opozdilce, aby si pospíšili, protože jinak zmeškáme loď.

Já jsem jedna z nich.

„Nebude to tak zlý,“ uklidňuje mě Adara. Nabídne mi brambůrek se syrovo-cibulovou příchutí, ale já ho s mrzutým zabručením odmítnu a místo toho si vrazím ruce do kapes své kožené bundy. Jasně, má pravdu. Na to, že se blíží konec září, je přece jen docela teplé odpoledne, slunce svítí vysoko na nebi, a ani nemusím tvrdnout na

dvouhodinovce chemie, což se vždycky hodí. Navíc je pátek a pan Moreno říkal, že nás pustí kolem půl třetí, takže bych měla být nadšená, že končíme dřív, i když to znamená zabít pár hodin ve větrných elektrárnách.

Moje nálada ale nesouvisí tak moc s tím, *kam* jedeme, ale spíš s tím, *jak* tam pojedeme.

„Hele, poslouchej,“ začne Adara. Zaloví v pytlíku pro další brambůrek a ukáže jím na mě. „Já vím, že otevřené moře nemáš zrovna dvakrát v lásce, ale bude to v pohodě, zlato. Slibuju. Doplujeme k větrný elektrárně, očihneme ty jejich turbíny, pokloníme se před energií budoucnosti a zas poplujeme zpátky.“ Asi nevypadám o moc klidněji, protože dodá: „Co horšího by se mohlo stát?“

Na odpověď nemusím čekat dlouho, protože jakmile dorazíme do zátoky, přiskočí ke mně zezadu Daniel McCarthy. Musel slyšet, o čem jsme se bavily, jelikož mě popadne a začne vyhrožovat, že mě hodí do moře. Ječím na něj, ať mě pustí, a pokouším se ho nakopnout, ale on se jen chechtá a ptá se, jestli nemám chuť si jít zaplavat. Slyším, že na něj Adara křičí, ale to ho akorát víc rozesměje. Pořád mě drží nad tou mořskou hradbou a vlny šplouchají tak vysoko, jako by se mi mermocí snažily olíznout podrážky.

Vesmír se slituje a na místo, kde se pohupuju nad vodou, připochoduje pan Moreno. „Danieli! *Okamžitě* Ashanu pusť!“ Pan Moreno nikdy nezvyšuje hlas – dost ho za to obdivuju, obzvláště když vím, že musí kočírovat bandu šestnáctiletých pubertáků na dvouhodinovce chemie v pátek odpoledne, tedy v době, kdy nedokážeme myslet na nic jiného, než co budeme dělat o víkend. Ale asi to na Dana zafunguje, protože mě zvedne pryč z dosahu moře a postaví mě zpátky.

Tvář pana Morena se zbarví z růžové do ruda. „Danieli, cos to prováděl?“

„Jen jsme tak blbli.“

My? Mám sto chutí se ohradit, ale tlak třídní solidarity mi zakazuje spolužáky naprášit, a to i kdyby byli sebevíc otravní jako tady Dan.

„Ashana zrovna nevypadala, že si to vaše blbnutí užívá,“ prohlásí pan Moreno. Založí si ruce na prsou a čeká, až mu dám za pravdu. Když ale mlčím, vzdá to a hluboce si povzdychne. „Omluv se jí. *Teď hned.*“

„Promiň,“ vysouká ze sebe Dan. Snaží se potlačit smích, ale moc mu to nejde.

Pana Morena jeho nedostatek pokání očividně nepotěší, protože spustí ruce a zahrozí mu prstem. „Tohle probereme v pondělí, Danie-li. Chci tě vidět ve svém kabinetu v osm, jasné?“ Na Danovi vidím, že chce protestovat – v pondělí v osm ráno! –, ale nakonec si to rozmyslí a přikývne. „Teď po zbytek dne koukej sekát latinu. Myslíš, že to zvládneš?“

Dan něco zamručí, což by se dalo přetlumočit jako ano, a odběhne zpátky za svojí tlupou kámošů.

„Debile,“ zamumlám a srovnám si bundu. Myslela jsem, že jsem to řekla dost potichu, ale pan Moreno se obrátí, zabodne se do mě pohledem a dá mi jasně najevo, že tohle nepokládá za vhodnou reakci. Teď je zas řada na mě, abych se omluvila, což mi teda připadá vážně nefér vzhledem k tomu, že jsem zrovna málem umřela. Nakonec ale zadrmlím pár slov na omluvu, kterou pan Moreno kývnutím přijme, a pak zevlouny kolem popožene k přístavnímu můstku vedoucímu na loď.

„Jsi v pohodě?“ zeptá se mě Adara, když se nepříliš nadšeně vydáme za nimi.

Přikývnu, a protože mě zná moc dobře, už se dál neptá.

Pořád se mi třesou nohy, když dorazíme k můstku, kde se ostatní shromáždili do půlkruhu kolem pana Morena. Jeho obličej už nabyl

svoji původní barvu. Asi na nás musel čekat, protože jakmile se připojíme k lidem vzadu, zvedne ruce. „Jsem přesvědčený, že se všichni nedočkavostí jen klepeme, až se dozvíme něco o zázraku obnovitelné energie.“ Ozve se skupinové zasténání, které pan Moreno ignoruje. „Ale dnes odpoledne tu jste jako žáci střední školy Whitehawk, takže se podle toho prosím chovejte, jasné?“

Nakloní hlavu na stranu a zdvihne obočí směrem k Danu McCarthy-mu. Ten se akorát obrátí na mě a rozřehtá se.

„Nevšímej si ho,“ řekne mi Adara, když se pan Moreno s tlesknutím otočí a vydá se směrem k úzkému můstku na palubu čekající lodi. „Vždyť víš, jaký Dan je.“

„Je dost těžký ho ignorovat, když se tě snaží hodit do moře, Ad.“

„Já vím, ale to dělá jen proto, že se mu líbíš. To jsou prostě kluci. Takhle dávají najevo svoji lásku.“

„Není zrovna můj typ,“ připomenu jí se zatrpklým úsměvem.

Zasměje se. „No, to on nemůže vědět, že?“

„Mimo jiné.“ Zastavím se, abych si dlaněmi uhladila vlasy a pokusila se zkrotit zbloudilé pramínky, které mi kvůli Danovu velkolepému romantickému gestu vyklouzly z culíku. „Hovno láska, je to prostě kretén. A i kdybych se mu líbila, je nám *šestnáct*, Ad. Doba, kdy nás kluci tahali na hřišti za copy, už je přece dávno za náma?“

Na to už nic neřekne, a když sraští svoje perfektně namalované obočí, je mi jasné, že přemýšlí nad tím, jestli každý kluk, co si nás za ty roky kdy dobíral, co se jí kdy pokoušel strhnout hidžáb nebo nám řekl, že smrdíme jako kari, jestli každý z nich jen „dával najevo svoji lásku“, nebo byli prostě kreténi jako Dan.

Chystám se jí říct, ať si s tím neláme hlavu, když vtom něco vepředu vzbudí rozruch. Uvažuju, co Dan udělal tentokrát, ale pak se pan Moreno vrátí po můstku dolů, napomene mě a Adaru, že naše třída přišla pozdě a teď ještě zdržujeme odjezd, a nažene nás na palubu. Tam

zjistíme, co způsobilo všechnen ten povyk: nejedeme sami. Na druhé straně stojí chumel holek a dívají se na nás stejně tak šokovaně jako my na ně.

„Kdo to je?“ zeptá se Adara a mrká tak rychle, jako by se křídla její oční linky připravovala vzletět.

„Lidi z Whitehawku a holky z Roedeanské střední.“ Ušklíbnu se. „To bude ještě zajímavý.“

Zavládne okamžik napjatého ticha, během kterého na sebe jen zíráme ze své strany paluby. Musím je pochválit, ani jedna z nich necouvne, právě naopak, narovnají se a vystrčí bradu, jako by na nás chtěly vypálit, *my se vás nebojíme*. Některé z nich si dokonce zkříží ruce na prsou, a ačkoli to nijak lidi neodradí od toho, aby přestali zírat, sama dostanu chuť si při pohledu na jejich modré vyžehlené uniformy olíznout palec, shýbnout se a vyleštit odřené špičky svých martensek.

Když se otočím zpátky k Adaře, zrovna si zběsile upravuje svůj hidžáb, takže se rozhlédnu kolem a hned mi dojde proč. Na druhé straně stojí holka – má takové ty vlasy, které jsem doteď viděla jen v reklamách na šampon, dlouhé, blondáté a v tomhle odpoledním zářijovém slunci jí skoro *září* –, která na nás otevřeně civí.

„Co je?“ zeptám se jí a založím si ruce na hrudi. „Tos nikdy neviděla nebílý lidi?“

Okamžitě zrudne a otočí se ke své kamarádce, aby jí něco pošeptala. Chystám se říct Adaře, ať ji ignoruje, ale nakonec ani nemusím – sama se na mě podívá a obrátí oči v sloup.

„Dobrá – všichni se prosím držte nalevo,“ nařídí nám pan Moreno, zatímco vyučující z Roedeanu zas nahání své svěřence napravo, jako bychom byli fotbaloví fanoušci dvou soupeřících klubů a mohli bychom si každou chvíli jít po krku.

Loď nastartuje, a jakmile se mi její motor neochotně rozechvěje pod nohama, vzpomenu si, kde vlastně jsem, a musím se chytit zábradlí,

aby se mi nepodlomila kolena. Alespoň na něco jsou roedeanské holky dobré, to se jim musí nechat – představují vítané rozptýlení od moře, které nás obklopuje. Když se ale naše loď odpíchne od doků, praští mě do nosu přesládlý smrad paliva a pocítím, jak se mi v žaludku sráží mléko, které mě máma donutila vypít k snídani.

„Dýchej – zhluboka,“ připomene mi Adara jemně a celou dobu mě hladí po zádech, ale já nemůžu – ten dusivý pach spolu s kouřem, co lodní motor plive ven, je tak silný, že skoro cítím, jak se mi usazuje na jazyku.

Zakryju si rukama pusu a nos, ale nepomáhá to. Posadím se, ale nepomáhá to. Zavřu oči, ale nepomáhá to. Rackové to celé taky nijak nezlepšujou, krouží kolem lodi na můj vkus moc blízko, jako supi hledající snadnou kořist. Jeden z nich se konečně odtrhne od hejna, vrhne se střemhlav dolů, chňapne po brambůrku v Danově ruce a pak zas odletí se svým úlovkem hezky v zobáku. Reakce přijde hnedka, jakot a výbuch smíchu, a to racky ještě akorát víc rozdivočí, zatímco já visím na zábradlí jako klíšťe a jsem přesvědčená, že se loď kolébá ze strany na stranu z toho, jak všichni kolem pobíhají z jednoho konce paluby na druhý.

Slyším, jak pan Moreno spolu s roedeanským dozorem napomíná lidi, aby se zas uklidnili, ale já akorát sevřu zábradlí pevněji a zakryju si druhou rukou oči. Adara se mě ptá, jestli jsem v pohodě, a já se snažím soustředit na její hlas, hlas, který znám tak dobře. Nedokážu ze sebe vypravit ani slovo a všechno se zdá jakoby v mlze a mimo dosah, paluba se mi pod nohama roztéká ve vodu a já proti ní bojuju, aby mě nestáhla pod hladinu.

Když se mi konečně vrátí řeč, poprosím Adaru, ať mi dá chvilku. Stáhnou se na druhou stranu lodi, abych se dostala co možná nejdál od lodního motoru. To ale nepomůže, a když mi dojde, že tu vlnu nevolnosti, která se mi žene od žaludku vzhůru, už dlouho potlačovat

nedokážu, vzpomenu si na něco, co na hodině říkal pan Moreno – že za mořskou nemoc vlastně může jen váš mozek, který se snaží pocho-pit, proč má pocit, že se hýbete, když stojíte celou dobu na místě. Po-kud se ale podíváte na obzor, mozek si váš pohyb uvědomí a získá zpět vnitřní rovnováhu. V tuhle chvíli už jsem ochotná zkusit cokoli, takže zvednu hlavu a upřu oči na Shorehamskou elektrárnu.

Zírám na mizející pobřeží v dálce, přidržuji se zábradlí a čekám, až můj mozek začne čarovat. Nic se ale neděje. Pořád se cítím mizerně, takže zašátrám v zadní kapse džínů pro mobil, napůl rozhodnutá za-volat mámě a žadonit, aby mě odtud dostala, když vtom si uvědomím, že to začíná pomáhat. Je mi líp. Tak trochu. Pořád mám pocit, že kaž-dou chvíli hodím šavli, ale není to tak děsný a po pár minutách se přestanu klepat. Po pár dalších se přestanu potit a můj dech se zklidní natolik, že se dokážu narovnat.

To je lepší. Moje nohy už jsou si trochu jistější, mořský vánek mi chladí červené tváře a já ho plným douškem naberu do plic a s úlevou zas vydechnu. Zrovna se odvážím uvolnit ruce na zábradlí, když si na-jednou všimnu, že vedle mě někdo stojí. Prudce sebou trhnu a málem pustím mobil do moře, jelikož jsem přesvědčená, že objevím Dana, připraveného dokončit to, co začal v přístavu.

Místo Dana tam ale stojí jen nějaká holka z Roedeanské.

„Chce se ti skočit?“

Jsem tak překvapená, že se nezmůžu ani na slovo. Ta holka se na mě dál dívá a rty se jí pomalu rozšíří do úsměvu. Jediný, co z ní ale do-kážu vnímat, jsou její vlasy. Nevím, čím je tam na té Roedeanské krmí, ale všechny mají tak boží vlasy. Má je svázané do culíku, který je na rozdíl od mého mnohem upravenější a celý červený. Jenže to není jen tak ledajaká červená, ale rudá, rudě *rudá*. Jako sárí, co měla mamka na sobě ve svatební den. Sytá, rezavá rudá, protkaná nitkami zlata tak, že jí vlasy ve slunečním světle skoro hoří.

Je mi jasné, že na ni pořád civím, ale nemůžu si pomoci a honí se mi hlavou, jestli jsou její řasy pod vrstvou řasenky stejně tak červené jako její vlasy. Pokud si všimne, že na ni zírám, je dost slušná na to, aby to nijak nekomentovala, a jen se dál usmívá. Skoro jí ten úsměv oplatím, ale pak se zarazím, protože nemám ponětí, proč tu vůbec stojí. Možná, že si všimla mé kožené bundy a martensek a doufá, že ode mě schrástí cigaretu, kterou si pak bude moct s velkým gustem zapálit všem na očích. Malin-
ká ukázka toho, jak drsná rebelka ve skutečnosti je. Nebo se mě chce zeptat, odkud jsem, aby mi mohla povyprávět o své dovolené v Indii.

Ať už jí jde o cokoli, při pohledu na její roedeanskou uniformu a plné tváře, celé zruřovělé od silného větru, mě fakt nenapadá jediný důvod, proč by se holka jako ona chtěla vůbec zahazovat s někým, jako jsem já. Když nás totiž srovnáte, nedává to vůbec smysl. Ona – bez sebe-
menší chybičky, sluneční zář líbající půlměsíce jejích palců, které jí čouhají ze špiček sandálů. Pak tu jsem já – se zplihlými vlasy a celá zkroucená, s kapičkami potu, co mi usychají na rtu.

„Máš chuť skočit?“ zopakuje, než se stačím zeptat, co mi chce. „Něco jako když jsi na mostě nebo na nástupišti a slyšíš vlak a najednou si řekneš: *ted'ka bych mohla skočit.*“

Jo, odpovím jí málem, ale zase se zarazím.

Nato ona jen pokrčí rameny a schová si ruce do kapes saka. „Nebyla bys jediná.“

Vážně? Vždycky jsem si myslela, že je se mnou něco špatně.

„Prý je to i zdravý.“

Zdravý?

„Říká se tomu fenomén vysokých míst,“ začne a očividně ji vůbec netrápí, že jsem ještě ani nepípla. „Jedna vědkyně, Jennifer Hamesová, dělala průzkum u skupiny vysokoškoláků z Floridský státní univerzity a zjistila, že ve většině případů jsou tyhle myšlenky vlastně úplně normální.“

Jak to může být normální?

„Znamená to, že máš zdravou vůli žít.“

„Jak se může tohle, že se ti chce skočit z mostu, rovnat zdravý vůli k životu?“ vypravím ze sebe konečně.

Oči jí zajiskří, jako by zrovna přijala nějakou výzvu.

„Kognitivní disonance.“ Líbí se mi, jakým tónem to vysloví, jako by nepochybovala o tom, že vím, o co jde. „Když jen tak stojíš na mostě, nic vážného ti vlastně nehrozí, že jo? Pokud teda někdo zrovna nepůjde kolem a z toho mostu tě nestrčí – což zas tak pravděpodobný není, ne?“

Myšlenky mi skočí k Danovi a okamžitě dojdu k závěru, že s ním bych sama na mostě rozhodně stát nechtěla.

„Všechno se to děje jen v tvé hlavě.“ Vytáhne ruku z kapsy a poklepe si ukazováčkem na spánek. „Když stojíš na mostě, tvůj mozek si všimne okraje a varuje tě, že jsi v nebezpečí. Takže se začneš bát, i když vůbec nemáš proč, protože se nic neděje, chápeš?“

Kývnu, a když se loď zčistajasna zhoupne, sevřu mobil v prstech ještě pevněji.

„Takže když se pak snažíš nějak ten svůj strach racionalizovat, myslíš si, že ses *chystala* skočit, ačkoli jsi vůbec nechtěla.“ Schová ruku zpátky do kapsy a znovu pokrčí rameny. „Všechno to znamená, že citlivě reaguješ na známky blížícího se nebezpečí, což jen potvrzuje tvoji vůli k životu.“

Nemám ani páru, o čem to mluví, ale ráda ji poslouchám. Neznám nikoho, kdo by mluvil tak jako ona. Nepanikaří, když nastane pár sekund ticha. Prostě je přijme.

„Ty nechceš skočit. To si s tebou jen tvůj mozek hraje. Stejně jako teďka.“ Pokývá hlavou k moři. „Jsi na lodi, takže si myslíš, že budeš zvracet, ale vlastně se ti vůbec nechce.“

„Neznamená to, že zvracet nebudu.“

Zasměje se a je to ta nejnádhernější melodie, co jsem kdy v životě slyšela. Zachvěju se a je to jako cinkot babiččiných zlatých náramků, když zadělává na roti – ten pocit jen roste a roste a je tak ohlušující, že ho cítím až v kostech.

Nechci, aby se přestala smát, takže se snažím vymyslet nějaký vtíp a rozesmát ji znovu, ale když její smích pomalu utichne a podívá se na mě s tím úsměvem, se kterým se mě předtím zeptala, jestli se mi chce skočit, je to, jako by škrtla sirkou a v hrudi mi zapálila oheň.

Povídáme si tak moc, že mi unikne celá přednáška o zázracích obnovitelné energie, takže příští test určitě projedu, ale je mi to upřímně řečeno úplně *putna*, protože o ní chci vědět všechno. Vím, že se jmenuje Poppy Morganová, je jí šestnáct jako mně a zrovna začala chodit na Roedeanskou střední, jelikož ji vyhodili z jednoho děsně nóbl internátu, Opatství Wycombe. Vím, že si ráda namotává konec svého culíku na ruku, když mluví, že tiskne rty k sobě, když o něčem přemýšlí, a že jí voda nevadí, ale zato moc nemusí výšky.

Jenže tohle mi nestačí. Chci totiž vědět, jestli má bratry nebo sestry a co je její nejoblíbenější písnička, abych si ji pak mohla doma pouštět pořád dokola, ale teď je všechno tak perfektní. Připadá mi, jako bychom se ocitly v nějaké mýdlové bublině, která by praskla, jakmile se rozhodnu udělat něco pitomého a naruším ji.

Takže neřeknu ani slovo a jen trnu při pomýšlení, že někde venku hodiny pořád tikají, a pak už vidím pobřeží blíž a blíž a je to, jako bych se vznášela, jako bych nechala svoje tělo tam dole a dívala se na nás sešora, jak stojíme na palubě lodi, a bože, je to dokonalý. Obloha je tak obrovská, že chci vidět každý její kousek. Napomínám se – ne, žebrám –, abych v tom nic dalšího nehledala. Abych si jen užila tyhle poslední chvíle, ale ty hodiny pořád tik, tik, tikají a ten břeh je zas blíž a blíž a já čekám. Čekám, až ta bublina praskne, protože praskne vždycky.

Stojí u mě tak blízko, že vedle sebe vnímám její teplo, a domlouvám si, abych v tom neviděla nic víc, než tam ve skutečnosti je. Zas tolik zkušeností nemám, ale prošla jsem si tím dost často na to, abych věděla, jak to končí. Všechny ty holky v duhových trikách, co líbají holky, aby udělaly dojem na kluky, ale co by radši umřely, kdyby jim někdo řekl lesbo. Holky s lhostejným úsměvem, ale nenasytným srdcem, co kreslí hranice, které vidí jen ony, a hýbou brankovou čarou, když se nedívám. Každé slovo, co se řeklo a neřeklo, co se nikdy nesmělo zopakovat. Všechny ty chvíle, kdy jsem řekla „dobře“, ale přitom jsem doopravdy chtěla říct, „nechci, abychom byly jenom kamarádky“.

Holky jako pára, které tam byly a pak zas ne, ty, které se nechaly svést špetkou zvědavosti, jen na malou chvíličku, a donutily mě něco cítit, jen aby se zas vypařily s tím, že to není nic pro ně. Holky, co se zrovna nudí, nebo se bojí, nebo obojí, ty, které mi pak radši napovídají, že byly opilé, než aby přiznaly, že se v nich něco pohnulo taky, protože jen touží po klidném životě. Po někom, koho budou moct milovat, aniž by musely být odvážné. Po někom, koho můžou pozvat domů na nedělní oběd a s kým můžou jít na maturiták.

Já jsem jejich první a poslední a nic mezitím. Ta šílená. Ta divoká. Ta holka, která si domýšlí věci tam, kde nejsou. Ta na zpověď, krev a všechny slzy. Jsem ta na experiment. Ta, se kterou se nemusí krotit, protože to nikdy nepovím. Jsem ta, kterou mají uloženou v kontaktech jako Alfieho nebo Harryho nebo Lukea, strážkyni tajemství a tišitelku viny. Ale nejsem nikdy ta pravá.

Jsem ta, kterou milovat nemají. Alespoň ne nahlas. Jednoho dne, možná, pokud budu mít štěstí, se třeba změním v *co kdyby?* Nebo hůř, stanu se tou před tou pravou. Ta holka, která jim pomohla si uvědomit, že nejde jen o nějakou fázi. Ve většině případů se ale sotva stanu poznámkou pod čarou v knize toho klidného života, po kterém tak

prahnou, a jak tak stojím vedle Poppy a společně pozorujeme to široké, divoké moře, dál čekám. Čekám, až se ode mě odtáhne, jakmile se objeví někdo z její třídy, nebo na to, až zčistajasna zmíní svého kluka, jako by o nic nešlo, jako by jen tak klábosila. Jako by tohle celé bylo jen to, jen klábosení. Koneckonců, i strach se po nějaké době stane akorát reflexem, že?

Blížíme se k zátoce a tohle je všechno, vím to. Čas vypršel. Ta bolest mě tlačí na hrudi takovou silou, že mě v očích zaštípají slzy, a když loď dorazí ke břehu, musím sklopit pohled k vodě, aby mě Poppy neviděla. Všimnu si, že tady moře nabírá jiný odstín. Odstín, který jsem viděla jen na pohlednicích od ostatních. Poppy to také neujde a poznamená, že si připadá jako na Azurovém pobřeží. Zasněně si povzdychne, a když zavře oči, jako by se najednou přenesla někam hodně daleko, přestože stojí přímo vedle mě.

K francouzské Riviéře – a vůbec Francii obecně – jsem se dostala tak akorát skrz croissant z pekárny Pravá Patisserie a tam to taky i nejspíš skončí. Ať už se naše cesty ale dneska protnou z jakéhokoli důvodu – říkejte si tomu štěstí, nebo osud, nebo snad jen staré dobré čáry máry –, za chvíli se zas rozejdou a nikdy se znovu nesetkají. Jen těžko na ni narazím někde v obchodě nebo na zastávce, jak čeká na autobus, no ne? Loď zakotví a já vím, že tohle je všechno. Zůstane pro mě jen tou holkou, na kterou si občas vzpomenu, když se podívám na větrné elektrárny nebo když si dám croissant.

„Počkej.“ Poppy mi sebere mobil z ruky tak rychle, že nestihnu ani protestovat. Když mi ho zase vrátí, všimnu si, že přidala svoje číslo do seznamu kontaktů. „Kdybys měla náhodou zas chuť skočit,“ vysvětlí mi, jakmile vzhlednu od displeje, a koutky jí šibalsky zacukají. „Nebo chuť na kafe.“

Hrud' mě teď tlačí úplně jinak, protože ji chci zas vidět – vážně ji chci zas vidět – a ona chce zas vidět mě, a to se nikdy neděje. Nemám

ponětí, co na to říct, tak se na ni jen usměju a ona mi úsměv oplatí mrknutím. Dívám se, jak odchází, jak se houpe v bocích a vlasy jí hoří, a přemýšlím, jestli snad existují nějaký slova pro tenhle pocit a já je jen ještě neznám.

2

Když scházím dolů z můstku, abych našla Adaru, točí se se mnou celý svět, ale teď z naprosto jiného důvodu. Mobil pořád svírám v ruce, a když se na něj po očku podívám, musím se silou vůle držet, abych Poppy nenapsala teď hned. Nemám tucha, jak se dokážu krotit, protože mi všechno v hlavě shořelo na popel a zůstala tam jen ona. Slyším ji v každé myšlence, v každém zvuku. Rackové vřískají její jméno a vlny, co se přelévají jedna přes druhou, zas a znovu, ho opatrně šeptají tím opatrným, tlumeným hlasem, kterým spolu mluvíme s Adarou v knihovně. Dokonce i srdce, které mi buší tak prudce, že se mi ozývá až v uších, ho bubnuje mezi jednotlivými údery.

Poppy.

Buch.

Poppy.

Buch.

Poppy.

Když objevím Adaru na molu, zazubí se a pořádně mě obejmě.

„Jsi v pohodě?“ zeptá se mě, když mě konečně pustí. „Spokojená, že jsi zpátky na souši?“

Měla bych se zasmát, ale uvažuju nad tím, jestli mě viděla bavit se s Poppy, a proto se až doteď nepřišla ujistit, jestli jsem v pořádku. Mám sto chutí ji popadnout za ramena a všechno jí vyklopit, nechat ze sebe

prýštit vodopád slov, až by se mi rozklepaly ruce a rozhořel zátylek. Víím ale, co řekne. Řekne mi, abych se uklidnila, abych byla opatrná, že tu holku sotva znám. Takže jí nic nepovím, jen se na ni usměju, protože si chci ten malý okamžik naděje užít o trochu déle, vychutnat si ho, dokud přede mnou budoucnost pořád ještě leží plná možností, jako nepopsané stránky právě koupeneého sešitu.

Adara nás ale musela vidět. Určitě Poppy plánuje vytáhnout, takže se mi uleví, když se nás pár holek ze třídy zeptá, jestli nejdeme do města. Očividně taky chtějí využít toho, že jsme skončili dřív, a společně se vydáme k autobusové zastávce.

Ani si nepamatuju, že jsme musely čekat na bus, ani to, že jsem nastoupila, akorát si uvědomuju, že jsem se do něj nějak dostala a teď sedím ve druhém patře nahore a poslouchám nadávky, jak nudná celá ta exkurze byla. Adara holkám připomene, že je svět v plamenech, ale je zajímavá víc to, jak seženou chlast na dnešní večírek u Moa. Adara má samozřejmě pravdu, tak jako vždycky, ale musím souhlasit i s nima – kdyby měla většina šestnáctiletých pubertáků na vybranou, tak by se na výlet do větrných elektráren v pátek odpoledne s radostí vybodla. Že jsme se potkaly s Poppy zrovna tam, z toho jen těžko bude pořádná historka pro vnoučata, no ne?

Ach jo, už to zase dělám, už zase předbívám. Nemůžu si ale pomoci. Připadá mi, že tohle bude jiný. Víím, že to říkám pokaždé, ale opravdu si to myslím.

Z tohotohle by něco mohlo být.

Z *nás* by něco mohlo být.

Odemknu mobil, abych se přesvědčila, že tam Poppyino číslo pořád je, že si tu vzpomínku můj mozek ve snaze vyčarovat nám šťastný konec jen nevybájl. Kousnu se do rtu, abych se nezačala culit, protože vidím, že tam její číslo pořád svítí, a pak na něj zírám tak usilovně, jako bych se bála, že jestli jen na chvíli odtrhnu oči, vypaří

se a navždycky zmizí. Při pomyšlení na něco takového jí chci napsat ještě víc, a zatímco na něj furt civím, čísla se mi začnou slévat dohromady a na jednu příšernou vteřinu mě přepadne strach, že opravdu zmizelo. Srdce mi zas bije v uších a já zuřivě zamrčkám – jednou, dvakrát, třikrát, čtyřikrát –, až se mi podaří na displej zaostřit a její číslo se mi zase objeví před očima.

„Proč se tak křeníš? Myslíš na tu holku, se kterou ses předtím bavila?“ zeptá se Adara, když se zvedneme, abychom mohly vystoupit. Sejdeme z autobusu ven na chodník, ale než jí stačím odpovědět, někdo na mě zavolá, a jakmile se otočím, zjeví se přede mnou usmívající se žena v zeleném tričku s nápisem *Rebelie proti vyhynutí*.

Nejspíš po mě chce příspěvek, tak se jí už už chystám říct, že u sebe nemám peníze, když zčistajasna prohlásí: „Asi si mě nepamatuješ, vid', Ash?“

Do háje.

Tohle nikdy nedopadá dobře.

„Jmenuju se Gillian,“ pokračuje, když ani nehlesnu a jen na ni dál zírám. „Pracuju s tvou maminkou na ambulanci.“

„No jasně, dobrý den,“ pozdravím ji a snažím se to zahrát tak, aby nepoznala, že si ji vůbec nepamatuju.

„Jak se máš? Jak to jde ve škole?“

„Dobrá. Dneska odpoledne jsme jeli na větrnou farmu Rampion.“

„To je skvělé!“ rozzáří se. „Jsem tak ráda, že vás o tomhle učí. Je to opravdu důležité.“

„Jo,“ přikývnu a strčím si mobil do zadní kapsy džínů. „To asi jo.“

„Kdopak je tohle?“ kývne k Adaře, která stojí vedle mě a hraje si se svým mobilem. Gillianin úsměv trochu ztuhne a mně se vmžiku napne v ramenou každíčkový sval.

„Tohle?“ Trvá mi celou věčnost, než znovu popadnu dech a dokážu tu myšlenku dokončit. Otočím se na Adaru, která mezitím už vzhledla

od svého mobilu a zúženýma očima si ji teď měří – tuhle Gillian –, a já přemýšlím, jestli se jí hlavou honí to samé, co mě. Jestli to Gillian ví. Jestli jí to máma řekla a jestli mámě práskne, že mě viděla ve městě s nějakou holkou.

„Adara,“ představí se Adara se stejně zařatým úsměvem.

„Jo, Adara. Tohle je Adara. Moje kamarádka Adara. Známe se už od školky.“

Musím přestat opakovat její jméno, ale nechci, aby ho Gillian zapomněla, protože až vysype mámě, že mě zahlédla v centru s holkou, máma jí nato akorát odpoví: *Jo, table. Ty dvě jsou kamarádky už roky.*

Adara musí myslet na to samý, protože když se Gillian omluví, že musí jít vyzvednout syna ze školy, a rozloučí se, Adara čeká, až přejde ulici, a teprve pak se ke mně se zamračeným výrazem obrátí.

„Myslíš, že o tom ví?“

Pokrčím rameny. „Jestli jo, tak nedokážu uvěřit, že jí to máma řekla.“

„To není možný,“ zavrtí Adara hlavou. „Nemohla jí to říct. Vždyť ani nevíš, jestli to řekla tvému tátovi, že jsi, ty víš co.“ Významně zvedne obočí. „Proč by to říkala jen tak nějaký ženský v práci?“

„Ne, to by neudělala.“

Že jo?

„Ne, neudělala, Ash. Nedělej si starosti.“

Stejně si je dělám, takže když se ke mně s nedočkavým úsměvem otočí, jsem trochu mimo. „Co je?“

„Tak co?“

„Co co?“

„Ta holka z Roedeanský? Jak se jmenuje?“

„Jo, tohle.“ Snažím se moc neusmívat, každopádně dost pohořím.

„Poppy. Poppy Morganová.“

„Samozřejmě, že se jmenuje Poppy.“

„Co tím myslíš?“

„Nemá náhodou bráchu, co se jmenuje Hugo?“ Adara se kysele začechtá. Přejdeme silnici a zamíříme k Churchillovu náměstí. Když nereaguju, změni taktiku. „Kolik jí je?“

„Stejně jako nám.“

„O čem jste se bavily?“

Neodvažuju se zmínit to skákání z mostu, proto jen prohlásím: „Tak různě.“

„A víš jistě, že je...“ Znovu významně povytáhne obočí.

„Jasně, že ne!“ odfrknu si. „Věděla jsem to snad někdy?“

„No, tak to tentokrát musíš zjistit co nejdřív.“

„A jak asi?“ Pokrčím rameny. „Nemůžu se jí přece jen tak zeptat, že jo? To je neslušný.“

„A motat ti hlavu tak, že se celý týdný týráš a přemýšlíš nad tím, jestli tě má ráda, jen aby tě pak usadila, že se se svými kamarádkama flirtuje pořád a že je jí líto, že sis to vyložila jinak – to jako neslušný není?“

No, výborně. Jak skvěle jsi v kostce shrnula všechny vztahy, co jsem kdy měla, Adaro.

„Díky,“ zamumlám a schovám ruce do kapes bundy.

Najednou se prudce zastaví, až do nás zezadu málem narazí nějaká mamina s kočárkem. „Nesnažím se tě naštvat, Ash.“ Celá tvář jí zjihne. „Jen chci, abys byla opatrná, jo?“

Taky se zastavím a vyhýbám se jejímu pohledu, když mrzutě vydechnu: „Budu, Ad.“

„Moc se do toho nehrň, jasný? Nechci, aby se ti zas něco stalo.“

„Jasný.“

Neypadá moc přesvědčeně, ale konečně to nechá plavat a znovu se vydáme na cestu. „Tak jak to skončilo?“

„Dala mi svoje číslo.“

Obrátí se ke mně a světle hnědé oči jí najednou potemní. „Žes jí ještě nenapsala?“